

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Hostrup, Christiane Georgine Elisabeth FRA: Houstrup, Jens Christian (1855)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Hostrup, Christiane Georgine Elisabeth FRA: Houstrup, Jens Christian (1855)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 374. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000109.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Samme til Samme.
Uden Datum 1855

Jeg kommer lige fra Generalprøve paa Studenterkomedien, hvortil jeg havde din Broder Alfred med. Det sidste Stykke, «Familietvist», gaaer særdeles godt; det frygter jeg ikke for, men det første, «Feriegjæsterne», som skulde have lidt Sommerduft o. s.v., ligger betydelig over Studenternes s. 375Kræfter; blot det ikke skal fordærve sin egen Fremtid ved at optræde paa denne Maade.

I Gaar havde jeg Besøg af William^{*)}, som gjorde et rigtig godt Indtryk paa mig, han var saa hjertelig og elskværdig. Han opfordrede mig indtrængende til, at jeg skulde komme over og hente dig, og jeg har sandelig Lyst nok dertil; men jeg veed ikke, om det kan lade sig gjøre, — der er en Magt i Verden, som jeg hader, og som ogsaa hader mig, det er Gud Mammon, og han maa nødvendig give sit Samtykke, hvis det skal lykkes.

(Mandag.)

Saa gik det da med Komедien; efter min Mening gik det endogsaa rigtig godt. Det lykkedes med «Feriegjæsterne»; det gjorde ganske det sommerlige Indtryk, det skulde, og mellem os sagt, saa er jeg en Smule forelsket i det Stykke, maaskee ogsaa noget, fordi jeg synes, at Inger (den unge Pige i Stykket) ligner en vis ung Dame af mit Bekjendtskab ikke saa lidt; — ja, det er galt med de Komédieskrivere, — Ingen veed sig sikker for dem.

Lauritzen blev befunden dobbelt saa yndig som sædvanlig, Elskerinden var baade kjøn og kvindelig; Mantzius, Zinck, Guldberg og Plum vare fortræffelige, og de andre tilfredsstillende. Ifølge min tusindaarige Studenter-Erfaring er der aldrig blevet præsteret noget saa Betydeligt af Studenter. s. 376Skuespillere. Jeg selv har aldrig været heldigere med Musikvalget, og paa Lauritzen nær, som een Gang sang falsk, bleve Sangene, der i dette Stemnings-Stykke spiller en Hovedrolle, fortræffelig foredragne. Hvad sagde Publikum? — De lo og klappede, men om de var saa tilfredse, som jeg og mine Venner, skal jeg lade være usagt. — Altsaa det første Stykke lykkedes over Forventning; det andet, «Familietvist», er mere kraftig komisk og blev derfor fulgt med en stærkere Bifaldsstorm. Vi havde en Elskerinde (Koch), som vi aldrig har seet Mage til, en ung dejlig Fru Heiberg (hun lignede hende paafaldende uden at kopiere hende), kvindelig baade i Stemme, Manerer og Udseende. Hendes Elsker, Vilh. Rode, var ganske ypperlig som en ung, rask, kraftig Haandværksmand. Et Par komiske Forlovede, Plum og Borch, gjorde Furore og fortjente det, — de vare ypperlige. Mantzius, Ernst Bruun, Zinck og Guldberg vare gode og tildeels fortrinlige; (Bruun spillede med hele sit gamle Lune). Wengel morede meget, skjøndt han var noget monoton. De første $\frac{7}{8}$ af Stykket var jeg fuldkommen fornøjet med, men den sidste Ottendedeel, som var den sværeste at spille, var ikke prøvet nok og burde maaskee have været mere sammentrængt; nogle af de spillende mattedes lidt, saa skjøndt det lod til, at Folk morede sig, og Bifaldet var stærkt, saa var jeg ikke ganske tilfreds. Altsaa det sidste Stykke lykkedes efter min Mening ikke fuldt saa godt, som det første, s. 377men jeg tvivler dog ikke om, at mange blandt Publikum langt foretrække det. I det Hele troer jeg, at Folk vare tilfredse, selv Heiberg og Fru Heiberg, som vare der, saae ganske fornøjede ud. — Naa, saa kom vi da pænt fra det, — og glad er jeg over at være færdig med alt det Theatervrøvl, som i Længden bliver trættende. Og dog har det maaskee ikke været saa galt endda, for det har forkortet Tiden lidt, som ellers er dræbende, siden du fremdeles behager at gjøre dig usynlig; hvem skulde have anet, at der boede saa megen Grusomhed i saadan en lille, stiltfærdig Pige, — det er det skjændigste Snyderi.— —